

Kaksinaamaisuutta

KAKSINAAMAIKUUTTA, niin julkista kaksinaamaisuutta, että sille nauraa jo itse Mussolinikin apureineen. Niin, sellaista kaksinaamaisuutta edustaa suurkapitalismia palveleva Yhdysvaltain valtiopoliitikka. Joku aika sitten oli porvarillisissa päivälehdissä "hevosen kokoisilla kirjaimilla" varustetut otsikot, joissa juhlallisesti lausuttiin: "Yhdysvallat puhdistaa Nicaraguan." Samoissa lehdissä oli toinen otsikko, tosin ei varsin yhtä juhlalliseen asuun laitettuna, jonka alla kerrottiin, että Yhdysvaltain valtiosihteeri oli lähettänyt Ranskan hallitukselle kirjeen, missä esitetään, että "suurvallat hylkäisivät sodan valtiopoliitikastaan." Näin siis aivan samoissa lehdissä "huiskutettiin rauhanlippua" ja toisessa tapauksessa kerrottiin Yhdysvaltain militaristisista harrastuksista.

YYHDYSVALTAIN suhtautuminen Nicaraguahan edustaa militarismia sen rärkeimmässä muodossa. Siellä käydään suoranaista ryöstösotaa, ei oikeastaan valloitusotaa, vaan ryöstösotaa. Tuota pientä valtaa vastaan ei ole edes julistettu sotaa, kuten tavallisesti "rehelliset" militaristit tapaavat tehdä, vaan yksinkertaisesti lähetetään sotilaita — "hävittämään jonkun 'rosvon' joukkoja." Nyt juuri taas, samana päivänä kun tätä kirjoitetaan, lähti matkalle Yhdysvaltain sotilaita. Nämä sotilaat viedään "apujoukoiksi" niille, jotka jo ennestään ovat Nicaraguassa. Ja nämä sotilaat lähetettiin siinä mielessä, kuten hallituksen taholta vakuutetaan, että "Nicaraguassa tehdään puhdasta jälkeä," mikä tietenkin tarkoittaa, että armotta murhataan kaikki sellaiset, jotka eivät niin vain suostu amerikkalaisten kapitalistien mielivaltaisuuksia noudattamaan.

Amerikkalainen valtiopoliitikka kieltää imperialistisen teoreettisesti, mutta noudattaa sitä käytännöllisesti. Espanjaa vastaan käyty sota julistettiin "ritarilliseksi vapausretkeksi," jonka kautta vapautettiin Espanjan sarron alaisena olevat Filippiiniin saaret, mutta palkkioksi tuosta "hyväntekeväisyydestä" anastettiin saaret itselle ja niiden lisäksi Guam, Porto Rico ja Cuba. Sitten myöhemmin toisia pieniä itsenäisiä valtioita on nielty kuin

"nälkäinen silakoita." Sellaiset Yhdysvaltoihin kuuluvat valtiot kuin Texas, Colorado, California, Nevada, Utah, Arizona, New Mexico ja Wyoming, ovat militaristisen harrastuksen tuloksina "liittyneet" Yhdysvaltoihin.

Varsinaisilla amerikkalaisilla näyttää olevan sellainen "fiksi idea" — mielisäirauden jättämä harhakäsitys — että heidän hallituksensa ei edusta militarismia. Kaikki tämän itsepintaisen harhakäsityksen säilymistä kannustavat seikat ehkä perustuvat siihen tosiseikkaan, että Yhdysvaltain täytyi taistella imperialistista valtakuntaa vastaan vapauttaakseen itsensä. Silloin, kun Yhdysvallat pääsi vapaaksi Eglannin alamaisuudesta, julistettiin juuri vanhurskaasti ja vakavasti, että "me vastustamme imperialismia ja vaadimme kaikille kansoille itsehallintoon oikeutta." Nämä olivat tuon "viattoman lapsen lapsimaisia käsityksiä," jotka ovat hävinneet sen mukana kuin "lapsi" on kasvanut ja vahvistunut.

Yhdysvaltain hallituspolitiikka käyttää petosta ja väkivaltaa. Se kieltää olevansa imperialistinen ja kuitenkin käytännöllisessä toiminnassaan edustaa sitä. Ja vielä lisäksi varsin raukkamaisesti, koska se ahdistaa sellaisia maita erikoisemmin, jotka eivät missään suhteessa ole kykeneviä puolustamaan itseään. Vanhemmat vallat, kuten esim. Englanti, eivät

Yhdysvaltain militaristit puhuvat pienien kansojen itschallitsemisoikeudesta teoreettisesti, mutta käytännöllisesti asiat ovat kokonaan toisin.

edes kielläkään olevansa imperiaalistisia. Ne pikemmin tunnustavat sen "vakuut-taaksensa" alusmaittensa kansalaisille olevansa "säälimättömiä hallitusasemansa puolesta." Ne esittävät tahdonvoimaa, jos näin sanoisimme, ja useissa tapauksissa hallitsevat juuri tuolla tahdonvoimalla. Yhdysvallat sitä vastoin "iskee salaa," aivan kuin sellaiset, joilla ei ole tahdonvoimaa.

Porvariliset sanomalehdet yrittävät puolustaa hallituksensa politiikkaa, tai paremmin sanoen suurkapitalistien etuja, joiden tähden Nicaraguassa taistellaan. Mutta tämä puolustaminen käy varsin huonosti. Kaikki väärennetyt asiapaperitkin kelpaavat ja niistä maksetaan suuria summia. "Meidän täytyy varustautua suojelemaan Panamaa," "meidän täytyy säilyttää ne alueet, jotka ovat välttämättömiä toiselle kanavalle, minkä rakentaminen tulee joskus kiertämättömäksi," "meidän täytyy kitkeä pois ne 'ohdakkeet', joita järjestettyä hallitusmuotoa vihaavat ainekset kylvävät." Siinä muuta-

mia "tunnuslauseita," joita porvarilehdet käyttävät puolustaessaan hallituksensa militaristista politiikkaa. Mutta nämä "tunnuslauseet" ovat valheita, ne ovat verukkeita, joilla tahdotaan peittää asioiden todellisuus.

Julkaisumme viime toukokuun numerosa oli kirjoitus, missä selostettiin joitakin amerikalaiden kapitalistien salajuonia, mitkä ovat perustekijöinä koko Nicaraguan jupakassa. Näihin siis ei ole enempi tarpeellista kajota. Mutta tässä yhteydessä meidän täytyy kiinnittää huomiomme erääseen seikkaan, millä näyttää olevan läheisessä yhteydessä sen "kiireen" kanssa, mitä Yhdysvaltain hallitus osoittaa lähettäessään lisäjoukkoja Nicaraguahan. Yhdessä chicagolaisessa lehdessä, porvarilehdessä nimittäin, julkaistiin hyvin vaatimattomalta näyttävä kirjoitus-pätkä, minkä otsikkona oli: "merisotilaat taistelevat kullan ja merirosvojen maassa." Kirjoituksessa sitten kerrotaan, että "nillä alueilla, joilla käydään taistelua kenraali Augustino Sandinon johtamia rosvojoukkoja vastaan, sijaitsevat Nueva Segovia valtion kultakaivokset." Näin siis, kun tiedämme "kultaa olevan lähellä," voimme paremmin käsittää, miksi amerikalaisia sotilaita tarvitaan taistelemaan "rosvoja" vastaan.

Samassa kirjoituksessa sitten kerrotaan Nueva Segoviassa useita vuosia olleiden amerikalaiden insinöörien antaneen lausunnoita, joissa he kertovat, että "näillä alueilla elävät ihmiset ovat olleet rauhallisia, lakeja noudattavia ja hyviä työläisiä aina viime vuoteen saakka. Mielipiteiltään nämä ihmiset ovat jotakuinkin kaikki liberaalisia — vapaamielisiä — mikä tarkoittaa, että he ovat konservatiivista hallitusta vastustavia."

Sitten kirjoituksessa edelleen jatketaan, että "nykyinen kapina sai alkunsa silloin kun Sandinon kannattajat erosivat Moncadan vallankumouksellisista sotilaista ja kieltäytyivät luovuttamasta aseitaan. Sandino näyttää olevan radikaalinen intoilija, omaten suuren vaikutusvallan. Kaikki Segovian alueiden asukkaat näyttävät olevan joko myötätuntoisia tai sitten suo-

ranaisia avustajia Sandinon liikkeelle.”

Tästä siis käy selville, että kysymyksessä ei ole “muutamia rosvot,” kuten Yhdysvaltain valtiosihteeri ja hänen henkheimolaisensa selittävät. Myönnetäänhan selvästi, että “jonkun” alueen asukkaat jotakuinkin kaikki ovat Yhdysvaltain sotilaita vastaan taistelevain joukkojen myötätuntoisia ja suoranaisia avustajia.

Meksikolta anastamien alueiden, joihin kuuluvat edellä mainitut useat Yhdysvaltain valtiot, “välttämättömyyttä” puolustettiin sillä, että “ne olivat tarpeellisia kansalliselle turvallisuudelle.” Tätä samaista “turvallisuusveruketta” käytetään nyt Nicaraguahan nähdessä. Sitä käytettiin Filippiineihin nähdessä. Yleensä sitä on käytetty ja voidaan käyttää kaikkiin niihin maihin nähdessä, joissa amerikkalaisten kapitalistien edut kaipaavat “suojelemista.”

Tavallisten liikemaailman lakien mukaan teollisuuden harjoittajat ja kapitalistit sijoittavat pääomiaan toisten maiden tuotannollisiin laitoksiin “tunnustamalla” niiden maiden lait. Jos englantilaiset kapitalistit vaatisivat joitain erikoisia oikeuksia amerikkassa oleville pääomilleen, niin varmaankin siitä nousisi aikamoinen meteli. Silloin kyllä sanottaisiin, että “jos ette tykkää maamme tavoista, niin menkää matkoihinne” ja mahdollisesti nuo sanat “todistettaisiin” vakuuttavilla “väitöksillä” — vaikkapa kuulilla.

Yhdysvaltain hallituspolitiikka edustaa militarismia, sitä ei voida väittämällä tyhjäksi tehdä. Ja militaristinen politiikka jatkuu sekä paisuu aina sen mukaan kuin ulkomaille sijoitettavat pääomat edellyttävät. Nicaraguan nujertaminen ei vielä vaadi kovinkaan suuria voimia. Mutta tällaista anastusta kun jatkuu edelleen, niin vihdoinkin joudutaan sellaisten voimien kanssa vastakkain, että miljoonat saavat astua aseisiin, “puolustamaan isänmaansa ja sen oikeuksia.” Tämä aika voi olla hyvinkin lähellä. Missä määrin siinä sitten kapitalistit onnistuvat, se riippuu

“Hei! Kuulehan Sam! Jos niinkun sattuisit löytämään öljyä jostain, niin siitä me erikoisesti pitäisimme.”

siitä, missä määrin Yhdysvaltain työläiset alkavat käsittämään asemansa ja oivaltavat varustautua suojelemaan “kynsiänsä,” joiden “alla löytyvä lika muodostaa heidän isänmaansa.” Työläisillä ei ole minkäänlaista syytä lähteä tappamaan toisissa maissa eläviä työläistovereitaan. Jos kapitalisteja huvittaa käydä keskenään sotaa, niin työläisillä ei ole syytä sellaista “vastustaa” — “vapaassa maassa” täytyy kaikille myöntää heille “kuuluvat” oikeudet, siis kapitalisteillekin oikeuden “käydä sotaa,” mutta ei sellaista oikeutta, että ne voivat toisilla ratsastaa ja itse katsoa sivussa ja niittää taiseluiden tulokset.

Yhdysvaltain militaristisia harrastuksia täytyy paljastaa kaikissa mahdollisissa tilaisuuksissa, eikä vain paljastaa, mutta niiden hävittämiseksi tulee toimia. Tällainen toiminta vaatii työläisiltä järjesty mistä, sillä vain järjestyneinä voidaan käyttää sellaisia keinoja, jotka auttavat sodan uhatessa ja sen syiden poistamisessa. Siksi työläisten tulee järjestyä ja tehdä järjestämistyötä.